

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοσὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα πέντε,
τὰ κουννοῦμε καὶ ἐν κουννεύεται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι καὶ ὀγδὸ Γεννάριον
καὶ ὁ παππούλης μεφάνηρι.

Ποῦντος ὀκτακόσα καὶ ἑβδόμηντα ἔξιν,
ἄσπρο τοῦ κύρ Γιάννη καὶ τοῦ κύρ Ἀλέξη.

Κι' ὁ Φαδουλῆς κορώνει
μὲ τὸν παπᾶ Γκαπόνυ.

Μὴ κανένας σιωπᾷ
γιὰ τὸν Ροῦσσο τὸν παπᾶ,
ποῦ τρανοὺς σαρόνει...
Τραγουθήσετε, φτωχοί,
μὲ χαρούμενη ψυχὴ
τὸν παπᾶ Γκαπόνυ.

Τοῦτος Τσάρος γίνεται
στὸ φτωχὸ τᾶσκέρι,
καὶ σὶὰ βόλγα χύνεται
μὲ σταυρὸ στὸ χέρι.

Τρέχουν πίσω του γυμνοί,
τρέχουν πόνων πόνοι,
καὶ λαὸς γυμνὸς ὕμνει
τὸν παπᾶ Γκαπόνυ.

Δίνει σ' ὅλους ἀνθρωπιὰ,
καὶ κτηνώδεις δοῦλοι
τοῦτον λέγε τώρα πᾶ
μόνον πατερούλη.

Μὲ τσιφένι δὲν κροτεῖ,
δὲν βαστᾷ μαχαῖρι,
καὶ ὅπλο μοναχὰ κροτεῖ
τὸν σταυρὸ στὸ χέρι.

Ἐμπρὸς σ' ἀσκέρια τῶν πτωχῶν
τὸν σταυρὸ σηκώνει,
καὶ τοὺς πάγους τῶν ψυχῶν
ὁ σταυρὸς τὸν λρόνει.

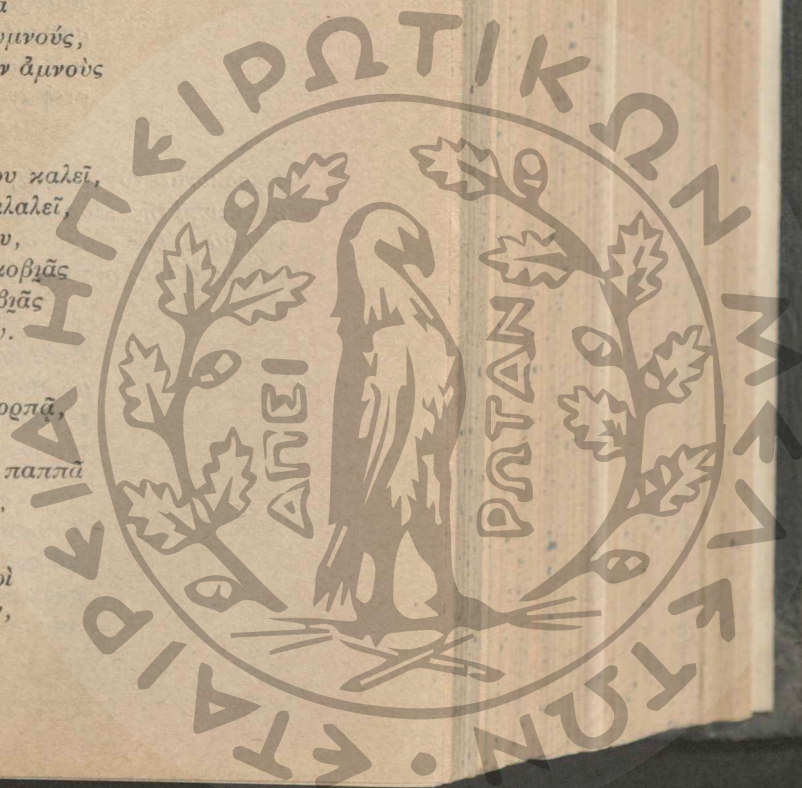
Δὲν γυρεύει, δὲν ζητεῖ
σὲ παλάτια νάμπη,
καὶ πορφύραις νὰ πατῇ
καὶ μ' αὐταῖς νὰ λάμπη.

Θέλει λίγη λευθερίᾳ
στὴν ἀγγάρεια τὴν βαρεῖα,
καὶ ἡ χρυσοῦ πορφύρα
νὰ σκεπᾷ τοὺς γυμνοὺς,
ποῦ τοὺς σφάζει σὰν ἄμνοὺς
θηριώδης σπεῖρα.

Τοὺς Μουζίκους του καλεῖ,
ἡ λευθερίαις τοὺς διαλαλεῖ,
καὶ πετοῦν σιμά του,
καὶ ὁ λαὸς τῆς Μοσκοβιάς
μαῦρα σίδερα σκλαβιάς
σπάζει σ' ὄνομά του.

Σὲ νεκροὺς ζωὴ σκορπᾷ,
δρόμο τοὺς ἀνοίγει,
τρέμουν Δούκες τὸν παπᾶ
καὶ ὅπου φύγη φύγη.

Ἀπερίγραπτοι λιμοὶ
δοῦλους βασανίζουν,

παγωμένοι ποταμοί
μ' αἷμα κοκκινίζουν.

Μαύρης φρίκης ἐρημιά,
κάτω στρώνονται κορμιά
κι' αἷμα κόσμον πίνεται...
σκηάζονται τὰ Στέμματα
κι' ἀπὸ δούλων αἵματα
κι' ἄλλος Νέβας γίνεται.

Καὶ ποτίζονται μ' αὐτὸν
κῆποι καὶ παλάτια
τῶν μεγάλων δεσποτῶν,
ποῦ δὲν ἔχουν μάτια.

Κι' ὁ παππᾶς μὲ τὸ σταυρὸ
τοῦ θανάτου τὸ χορὸ
δρασσελῶντας τὰ κορμιά,
ποῦ δὲν ξανοῖξαν καμμιὰ
λευθεριᾶς ἀκτῖνα,
στήνει λευθεριᾶς βωμούς,
καὶ σ' αἱμάτων ποταμούς
ἄσπρα σπέρνει κρῖνα.

Τῆς μεγάλης του γραφαῖς
Τάρος ξεβουλώνει,
χαμηλόνουν κορυφαῖς
κι' ὁ παππᾶς ψηλώνει.

Προσκυνᾶτε τὸν παππᾶ,
ποῦ τοῦ Τάρου γράφει,
καὶ τὰ χόρταγο κτυπᾶ
τῶν τραπῶν συνάφι.

Ποῖος δὲν ἔχει λατρεῦτὸ
τοῦτον τὸν σωτήρα ;
πρέπει ράσσο σὰν κι' αὐτὸ
νὰ γενῇ πορφύρα.

Μαύρη δεσποτεία φόνων
σαβανώνεται,
κι' ὁ παππᾶς μ' ἀγκάθια πόνων
στεφανώνεται.

Προσκυνᾶτε τὸν παππᾶ, ποῦ σταυρὸ φουκτόνει
καὶ κτυπᾶ τῆς Μοσκοβιάς τοὺς ὄμους τινάχνοντας...
νᾶχαμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ τὸν παππᾶ Γκαπόνν
νὰ κτυπᾶ τοὺς ρήτορας καὶ τοὺς λαοπλάνους.

Τὸν Γκαπόνν τραγουδῶ
μὲ θουρίους κι' ἀστράπας...
τί χαρὰ μας ἂν κι' ἐδῶ
τέτοιος ἦταν παππᾶς.

Τὸν σταυρὸ του νὰ κρατῇ
καὶ σοφὰ νὰ νοθεύῃ
ψηφοφόρους παλαβούς,
ποῦ πολλοὶ τοὺς γδέρνουν,

καὶ σὲ κάλπαις σὰν στραβούς
κάλπηδες τοὺς σέρνουν.

Μέσα σ' αἵματα ρωπὰ
θὰ χυθοῦν κι' ἄλλα,
τὸν ἐπιάσαν τὸν παππᾶ
κι' εἶναι γιὰ κρεμάλα.

Κι' ἂν τὸν πιάσανε καὶ τί ;
τὸν σταυρὸ καλὰ κρατεῖ.
Τὸν σωτήρα σηκωθῆτε
νὰ λυτρώσετε,
μὴ κρεμάλαις φοβηθῆτε
καὶ ζαρώσετε.

Τόσα γιὰ τὸν πόλεμό του
λύσσαξαν σκυλιὰ...
θὰ περάσουν σ' τὸ λαιμὸ του
ἄμιμη θηλειὰ.

Θὰ τὸν πνίξουν σὰν προδότη
τὸν σωστὸ πατέρα,
γιατὶ καθενὸς δεσπότη
γίνεται φοβέρα.

Κι' ἂν τὸν πνίξουνε καὶ τί ;
καὶ πνιγμένος θὰ ζητῇ
βάλασμο' στοὺς πόνους,
κι' ὁ παππᾶς ὁ λατρεντὸς
πάντ' ἀσάλευτος αὐτὸς
θὰ σαλεύῃ θρόνους.

Κι' ἂν τὸν πνίξουν οἱ τρανοί,
μήτε χίλιοι χρόνοι
θὰ ξεχάσουν τὸ σκονὶ
τοῦ παππᾶ Γκαπόνν.

Τρέξετε, δεσποταὶ γαῦροι,
τρέξετε, φοιμάδες μαῦροι,
καὶ μὲ τὸν δικὸ σας κλῆρο
σὴν κρεμάλα του τριγύρω
στήσετε τρελλοὺς χορούς, τρόπαια μεγάλα,
πρὶν ἀκόμη τοῦ παππᾶ τούτῃ τὴν κρεμάλα
κι' ὁ παλῆς δεσποτισμὸς κρεμασθῇ κι' ἐκεῖνος,
ποῦ τὸν ἀνθρώπο πατεῖ καὶ τὸν κάνει κτήνος.

Τὸν Γκαπόνν τραγουδῶ... μᾶς ἀφίνει χρόνια,
μὰ μὲ πλάνιο βαρὺ
ψάλλω καὶ τὸν Θεωρῇ,
ποῦ μᾶς ἔσωσε κι' ἐμᾶς μὲ γερά καθρόνια.

Ἔχουνε σὴν Μοσκοβιά τὸν παππᾶ Γκαπόνν,
ἔχομε κι' ἐμεῖς ἐδῶ τὸν παππᾶ Καθρόνη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Καλημεροῦνχα, Φασουλῆ,
τὰ πράγματα πῶς εἶναι ;
Φ. — Τοὺς Ἀτιμάργας προσκαλεῖ
ὁ γέρος, Ταρταρίνε,

Μὲ φανάρι Διογένη
γιὰ τὸν δέκατο πηγαίνει.

κι' αὐτοὶ μὲ σοβαρότητα πᾶνε σ' τοῦ Κορδονάτου
νὰ συζητήσουν ποῖος θὰ μῆν' ἐστὶν ὁ δέκατος.

Π. — Κι' ὁ Θεωρῆς, Φασουλῆ, γιὰ δέκατο ποῖον κρίνει ;
Φ. — Χαρά στον ὅπου δέκατος τοῦ Θεωρῆ γίνη.
Κι' ὁ Κορδονᾶς ὁ Τσέλιγκας τοῦ πάλαι μεγαλείου
μὲ τὴν χρυσὴ του γκλίτσα
τὸ δέκατο του δέχεται τὸν Παππαβασιλείου,
μὰ καὶ τὸν Ζαχαρίτσα.

Κι' ἡ συντεχνία δέκατο ζητοῦν τὸν Παππαφώτη,
κι' ἡμεῖς τὸν προσδέχεται κι' ἐκείνον, πατριώτη.
Τὰ θαύματα τοῦ Θεωρῆ
ποῖα φήμη δὲν σαλπίζει ;...
κι' ἐκείνον τὸν παρηγορεῖ
κι' αὐτὸν δὲν ἀπελπίζει,
κι' οὖλους τοὺς ἀποδέχεται δεκάτους σ' τὸ Κορδόνι,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ γιὰ δέκατος τοῦ γέρον καμαρώνει.

Μαῖσματα, κι' ἐμένα πάρε με δέκατό σου,
δέξου κι' ἐμένα τὸρφανὸ
νᾶμαι κοπέλι ταπεινὸ
τῆς Ἐξοχότητός σου.

Ὅλοι γυροῦν δέκατοι νὰ γίνουν σ' τὸν σωτήρα μας...
ἐμὸν κι' ἐγώ, νᾶσουν καὶ σὺ, τότε χαρὰ σ' τὴ μοῖρα μας.
Ἢ δὲ παῖδες τὸν δέκατον προσμένει ν' ἀνυμνήσῃ,
πλὴν τὰς βουλὰς τοῦ Θεωρῆ
ποῖος τετραπέρατος μ' πορεῖ
ποιεῖ ν' ἀνερευνήσῃ ;

Ποῖον γιὰ δέκατο θὰ πάρῃς ; τὸν ρωτοῦν μὲ σοβαρό,
τὸν ἐρώτησε κι' ὁ Μάκχο' σ' τῆς Πρεσβείας τὸ χορὸ.

Τὸν ρωτοῦν καὶ σ' τὴν Ἀδελφῇ,
καὶ τοῦ πρώτου μπαμπάλῃ
τρέχουν δέκατοι πολλοί,
καὶ ρωτοῦν τὸν πατριάρχον
ποῖον γιὰ δέκατο θὰ πάρῃς.

Τζᾶμ φωνάζω τὸ λιλέ,
σ' τῆς Κορδονᾶς τὴν ἀδελφῇ
φύτρεμα μὰ λεμονιά,
λεμονιά ματαρωμένη,
ποῖον γιὰ δέκατο θὰ πάρῃς ;
πλὴν ὁ γέρο παιγνιδάρος
σ' ὄλους ἀπαντᾷ : τοῖς ποδοῦς,
κι' ὁ καθένας μένει κοῦκος.

Κούταξε πῶς πηλαιοῦν
ἄκου πῶς παρακαλοῦν
καὶ λαλοῦν ταῦτά του
γιὰ τὴν θέα τοῦ δέκατου.

Γεὰ χαρὰ τοῦ Θεωρῆ,
ὄλους τοὺς παρηγορεῖ,
καὶ καθένα βεβαιώνει πῶς ἂν δέκατος δὲν γίνη,
μὰ δωδεκάτος θὰ μείνῃ.

Ὁ μὲ φέγγος τῆς Ἑκάτης
κι' ἐπ' ἐσχάτων σελαγίσας,

ὁ τὸν φόρον τῆς δεκάτης
τὸν ἀρχαῖον καταργήσας,
ὁ γενναίως δεκατίζων κάθε στρογγυλῶ, κάθε κόμμα,
τὸν ἐνδέκατον τὸν ἥϊον, πλὴν ὁ δέκατος ἀκόμα
δὲν εὐρέθη, φουκαριᾶ,
κί' εἶναι τοῦτο συμφορά,
καὶ μελάγχολος ὁ κόσμος περιμένει μέχρις οὗ
τὴν ἐκκόλαιψιν ὑμνήσῃ τοῦ δεκάτου νεοσσοῦ.

Σὰν ρωλόγι, ποῦ δὲν παύει μὴ συμμῇ τὸ τίμι τάχα
ἔτσι πάει καὶ τὸ κράτος...
τὸν ἐνδέκατο τὸν βροῦκαν... ὁ Δραγούμης εἶναι, βλάκα,
κατὰ τύπους Κορδονάτος.
Κί' ὁ Δραγούμης σύμβολόν του τὸν Κορδονάτο βασιτῶ,
εἶναι καὶ συνδυασμένος, μὰ καὶ μόνος χωριστά.

Κάθε τόσο, Περικλέτο, ψηφοφόροι μὲ σκουντοῦν,
κί' ἔναν κί' ἄλλον ἐρωτῶ
πῶς ἐγίνηκε κί' αὐτό,
κί' οὐ συγχρῶνται Σαμαρείταις Ἰουδαῖοι μ' ἀπαντοῦν.

Με συνδυασμὸ καὶ μόνος, Περικλέτο μου φαγᾶ,
ποῦχες ψῆφον εὐτυχῶς,
ὅλα τὰ πουλάκια βλέπεις νὰ πετοῦν ζυγὰ ζυγὰ
κί' ὁ Δραγούμης μοναχός.

Κόρδοнос καὶ Δραγουμάκι,
καὶ μαζί καὶ χωρισμένα,
μ' ἄλλους λόγους, ρε βλαμάκι,
θὰ ψηφίσεις δέκα κί' ἕνα.

Π. — Μήτ' ἐγὼ δὲν πῆρα κάβο
πῶς συνέβη τέτοιο προῖμα...
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
πῶς οἱ δέκα πᾶν ἀντάμα
κί' ὁ Δραγούμης πάει χώρια,
κί' ἔχω τόση στενοχώρια.

Φ. — Ὁ Θεωδωρᾶκης σκέπτεται σωφρόνως,
Δραγούματος καὶ Κόρδοнос συγχρόνως,
καὶ δίχως νὰ ζητῇ διασαφήσεις
τὸν ἕνα καὶ τοὺς δέκα νὰ ψηφίσῃς.

Τὸν ἕνα καὶ τοὺς δέκα, παπαγάλο,
καὶ τοὺς συνδυασμένους καὶ τὸν μὴ,
τὸν ἕνα καὶ τοὺς δέκα δίχως ἄλλο,
τὸν ἕνα καὶ τοὺς δέκα στὴ γραμμῇ.

Ὅταν βγαίνης τὸ πρωῒ στὸ παραθύρι
σὸν γαρούφαλο μυρίζεις ἀνοιχτό,
νὰ ψηφίσῃς δέκα κί' ἕνα, κακομοίρη,
νὰ ψηφίσῃς δέκα κί' ἕνα διαλεκτό.

Π. — Εὐὰν ὁ Κορδονάτος,
κέρνα μας, παππαδιά...
δέκα κί' ὁ μυρωδάτος
ἔντεκα βρὲ παιδιά.

Ἐμπρὸς στῆς κάλπαις στέκα,
ἔνεα καὶ γηγενῇ,
καὶ τοὺς κυρίους δέκα
ψηφίσει σὺν ἐνί.

Φλογίζεται καὶ πάλιν τῶν ἐκλογῶν ἡ βάτος
καὶ πάρε μυρωδιά...
δέκα κί' ὁ μυρωδάτος
ἔντεκα, βρὲ παιδιά.

Φ. — Εἰς τοῦ Μάκκιο τὸν χορὸν
κί' ὁ Προθυπουργὸς παρών,
κί' ἔβλεπε, βρὲ Περικλέτο, πότ' ἔδω καὶ πότ' ἔκει
δίχως διόλου νὰ χορεύῃ,
κί' εἶπαν φίλοι μερικοὶ
πῶς τὸν δέκατον γυρεύει.

Π. — Ὁ Θεωδωρῆς ξανάνευσε καὶ δὲν τοῦ φεύγει μπάλο,
καὶ τώρα νέον Γλάδστονα τὸν εἶπε κί' ἕνας Γάλλος,
κί' ἄκου τα σύ, βρὲ Φασουλῇ, πιθήκου παρωδία,
καὶ τὴν αἰγίδα ζήτησε τῆς ὑψηλῆς του σκέπης...

Φ. — Αὐτὸν τὸν εἶπαν Σαββαῖθ, αὐτὸν τὸν εἶπαν Δία,
κί' ἂν τὸν εἰποῦν καὶ Γλάδστονα μεγάλο προῖμα βλέπεις.
Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, τὸν Φασουλῇ πελέκα τον,
κί' ἔλα νὰ πᾶμε σὲν παπποῦ νὰ σὲ προτείνω δέκατον.

Π. — Ὅρσε λοιπόν, μαίμου κοιμή,
δέκα χαστούκια σὺν ἐνί.

Ἐνῶ τὸ ὄψλλον τοῦ «Ρωμιοῦ» τυπώνεται, πολλοί
ὡς δέκατος ὁ Λυγινὸς ἀνὰ τὴν γῆν θρυλλεῖται.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ προσφιλοῦς Ἀγαθοκλῆ Κωνσταντινίδ' ἡ Πόπη,
ἕνα κορίτσι μάλαμμα, κουφέτο καὶ σιρόπι,
κί' ὁ νέος Ἀθανάσιος, τοῦ πικρὴν Κυπριώτης,
νεώτατος, χρυσόκαρδος, Κεφαλλονίτης πρώτης,
ἀντήλλαξαν μικροὶ μικροὶ μνηστείας δακτυλίδι,
κί' ὁ Φασουλῆς περιχαρὴς μὲ γλῶσσα σὰν ψαλλίδι
ρόδα στὸ ζεύγος ἔτρεξε καὶ πούπουλα νὰ στρώσῃ
καὶ μὴν εὐχῇ δὲν ἄφησε ποῦ νὰ μὴν τοὺς τὴν δώσῃ.

Παναγιώτης ὁ Πλασιούκας, ἕνας νέος διαλεκτός
καὶ στοῦ Ναυτικοῦ τὸν κλάδον τμηματάρχης τραντακτός,
καὶ αὐτὰς ἠρραβωνίσθη τὴν Μαρίαν Κιβωτοῦ,
κόρη ἀγατὴν ἐξ οἴκου κατὰ πάντα ζήλευτοῦ.
Κί' ὁ «Ρωμιοῦ» τοὺς ἐπευχόρη μὴ ζωὴ γεμάτη κούνα,
κί' ὁ γαμπρὸς νὰ κἀν πάντα τόμπολα καὶ ταινιούνα.

Πάρε βιβλία χρήσιμα γὰρ τὸν λαὸ γραμμένα,
ποῦ τ' Ἀντιστάθι τῆς γραφῆς τοῦ Χαράλαμπ' ἡ πένα.

Λοιπὸν στὸ Πανελλήνιον ὁ Φασουλῆς κηρύττει
πῶς νέα γραμματόσημα θὰ ἐκταβῇ ἡ Κρήτη,
καλαίσθητα, κομψότατα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
μ' ἀποτυπώσεις γλαφυρὰς ἀρχαίων νομισμάτων,
καὶ με τοπία πάγκαλα κί' ἱστορικὰ μάλιστα,
ὅπου τὸν οἰστρον προκαλοῦν ἡρωϊκῶν ἀσμάτων.